

CRÓNICA DE LAS FIESTAS 2000 (Pep Jordà)

S'han acabat les festes de l'any 2000. I en la butxaca ens queden un grapat de records. Un munt de papers estripats que són – com qui diu - la crònica viva de les que han estat, ara sí, ara ja podem dir-ho sense encetar un debat complex i cansí sobre l'origen de l'univers, les últimes festes del segle vint.

El primer d'estos papers és un plànol. Un croquis que més semblava un mapa del tresor dibuixat per un pirata tort, que el mapa que devia conduir-nos a la mansió d'Enrique Rodes. Gràcies al mapa alguns abencerratges vam acabar enmig de la Font Roja rodejats de *cochinos jabalís* i maleint al delineant que va traçar, amb tanta precisió, l'emplaçament de l'Atalaia. Afortunadament al final, els forestals ens van rescatar i tots vam poder gaudir d'un dia de festa, de l'hospitalitat de l'amic Enrique i de les magnífiques vistes de l'Atalaia, que per cert, te un nom que faria la felicitat dels Testimonis de Jehovà. Ara bé, si per qualsevol motiu en un futur, proper o llunyà, haguérem de tornar a canviar l'emplaçament de la dinà propose a la Junta que no es conforme amb el plànol i que, juntament amb els tiquets, ens faça arribar un equip complet de comando amb brúixola, prismàtics, kit de supervivència i si cal, fins i tot, un astrolabi .

Seguim furgant en la butxaca i trobem ara una fulla seca. Una fulla de tardor que talla en dos meitats l'any, i que parla de Fontilles, de la Glorieta i d'un concurs d'olla que gairebé mai no som capaços de guanyar. I això que ara els abencerratges disposem d'un *lobby* en el Casal, això que es diu un grup de pressió. Rafael Romà, un flamant president, Paco Payá, vocal de la revista, Gonzalo Matarredona, assessor artístic, i Jordi Jordà, majoral, recentment reelegit en les primeres eleccions democràtiques de la història de l'Associació. Doncs ni amb tot eixe desplegament de *torilla* en julivert vam ser capaços d'imposar la nostra forma de coure els fesols i d'estovar la botifarra. Imagineu-vos si açò passa ara, què passarà quan estos companys abandonen l'Associació. Segur que acabem tots empaperats pel Ministeri de Sanitat i Consum o fent cures d'olla i rebosteria amb la *Asociación Valenciana de Amas de Casa*.

L'altre record que guardem del mig any es la caràtula d'un CD. La portada que va servir per a presentar el disc compacte *Alcoi en Festes* . Molt be per Apolo i pel seu president en l'any del seu 125 aniversari. D'Apolo, no de Roberto Bravo, que tot i que ja està *granaet* encara no ha assolit eixos rècords de longevitat.

Remenant en la butxaca trobem ara un paper amb restes de farina i tomaca. No hi ha dubte. És un record dels assajos que vam celebrar al llarg de l'any i en els que, per damunt de totes les coses, va dominar l'omnipresència del cocotet i la coca. De res va servir el bon rotllo, la germanor, la música, ni, tampoc, el fet de que els membres de Junta ens la serviren, personalment, com si foren els cambrers del Reconquista en temporada baixa. Tanta farina i tanta tomaca, si be va fer viure als pastissers d'Alcoi una època de prosperitat econòmica que no coneixien des de la postguerra, va acabar convertint el nostre paladar en una despulla, va condemnar el nostre estómac a un estat d'esmorzar permanent, i ens va deixar fets uns toca campanes.

Llavors u se'n va recordar, i molt, d'eixes gracioses cartes que periòdicament ens feia arribar la Junta i on ens comunicaven coses com: *Te adjuntamos los tiquets que te corresponden según tu situación actual en la Filà* – què situació? La desnutrició més absoluta – *para los* – atenció ara que ací ve la part més divertida – *àgapes a celebrar en estas próximas fiestas* . Àgapes , què es això? Busquem en el diccionari. Àgape: *convite o fiesta de los primeros cristianos* . Mal comencem, nosaltres som moros . *Por extensión banquete* . Banquete . Segueix llegint. *Comida espléndida a la que concurren muchas personas* . Comida espléndida dos cocotets i un tros de coca? Què li passa a la Junta? Volia fer-nos combregar amb rodes de molí o es que estaven de *coña* . Commino des de les pàgines d'esta crònica a que, en lo successiu, si els assajos van a continuar sent una extensió dels forns de pa de la localitat, canvien la paraula àgape per una altra més adient com, per exemple: *pasatarde, merendilla, lectisternio o francachela* que es un menjar que fan dos o més persones amb intenció de divertir-se i que te molt més a veure amb el que nosaltres fem que eixe ampul-lós, i a totes llums excessiu, àgape. Clar que si el que volen es seguir mantenint la parauleta que obren en conseqüència i ens posen damunt la taula el més florit de la gastronomia alcoiana en assumpte de tapes, que hi ha moltes i molt variades, i que ens ajudaran a recuperar forces en els assajos.

El següent objecte que traiem de la butxaca es una rosa. No una rosa d'abril. No encara. Es una rosa de mel. Una rosa nadalenca que ens hauria d'haver portat sense més entrebancs al més d'Abril. Desgraciadament no va ser així i abans de treure de la butxaca el *cartonet* d'Actes Interiors de la filà, que com una mare amorosa ens guia pel tempestuós calendari de la festa, vam haver de traure una esquela. La que anunciava la defunció del nostre estimat Abelardo. La seua mort, com la de tots els amics, ens va deixar un poc més sols. Però no cal sentir-nos tristos. Ell no ho haguera volgut. A més, ens queda el seu record i la seguretat de que, abans o després, tornarem a trobar-lo. Quan ens arribe l'hora d'acudir a eixa festa que els abencerratges tenen muntada a l'altre mon. Una festa a la que es va unir, recentment, l'amic Julio Berenguer, escriptor, historiador i poeta, després d'una llarga i penosa malaltia. Tots dos ens han deixat un buit a l'ànima i el record d'una bonhomia que mai no oblidarem.

I així, amb un xic d'enyor que se'ns va escapar de seguida que va arribar Abril, vam seguir remenant a la butxaca i ens vam trobar amb dos nous papers. Un era una reproducció del cartell de festes. Més llest que bonic. Es veu que l'autor

coneixedor de la passió i la polèmica que suscita la penjada del cartell, més pròpia d'una obra d'art d'avantguarda que d'un cartell que es limita a anunciar les festes d'un poble, va dir per a sí mateix *ara t'agarraran Tarzán*, i va pintar un llençol sense dracs, sense escales, sense *Wallys*, sense xemeneies i sense moros que perdien oli. Un llençol correcte pensat per a satisfer el paladar dels més exigents, i de passada, també, dels més intransigents. L'altre paper que vam treure de la butxaca, per estes dates, va ser el programa del concert del Diumenge de Rams, integrat per peces del nostre arxiu musical. Un nou èxit d'Apolo, de la Primitiva, i per què no, de tots els abencerrattes.

Jugant jugant es vam plantar en el 22, 23 i 24, sempre. Un sempre, que per culpa de la Setmana Santa, va perdre un xic de radicalitat i es va convertir en un quan puga ser. Ja ho deia el poeta: *Hoy es siempre, todavía*. El cas es que vam haver de celebrar el dia de la Glòria en el dia del Patró i el dia del Patró en el dia dedicat a Sant Heliodoro, com es vora després. El record que guardem a la butxaca d'eixe esdeveniment es la fulla estripada del calendari de Jordi Jordà on apareix subratllat, emmarcat i tancat dins d'un rodolí el número 23. Una data molt especial per a ell. Perquè eixe dia a més de celebrar el seu sant, tenia la responsabilitat de representar als abencerrattes com a l'últim gloriario del segle vint. I no cal dir-ho. Com era d'esperar Jordi Jordà va eixir ben lliurat del càrrec, executant un gloriario que ens va deixar a tots amb la boca oberta.

La eufòria que va suposar l'èxit de Jordi Jordà en el carrer i de Gabi Romà en l'hospital, va anar aparellada d'una altra eufòria, la del debut del servei de *catering* en l'esmorzar. Eixe primer anticipo gastronòmic va fer canviar els nostres esquemes mentals. Per fi deixàvem darrere cocotets, coca, i anys de penúria i abstinència, i davant de nosaltres s'albirava un feliç horitzó. Una terra promesa que durant les festes acabaria convertint-se en realitat. Després d'assajos anorèxics i esmorzars famolencs per fi un menjar de trellat. L'únic però a este veritable àgape, van estar les gasoses. Que o be per que estaven marejades per haver passat la Carrasqueta, o be perquè havien sigut objecte de *torpes tocamientos* van mostrar una rebel·lia impròpia d'un dia de festa.

Per la vesprada vam desfilat en la entraeta de la berenà. Que més que una entraeta va semblar la *carga de la brigada ligera*, perquè els músics tenien presa i ens van fer anar a tots com a *cagalló* per sèquia. Mentre baixàvem corrents a tota velocitat com si ens acabaren d'haver donat la notícia de que estava cremant-se l'Hotel España, vam vore, de reüll, un munt de mares i *futuribles* xiques abencerrattes marcant el pas amb mestria i donant instruccions als que desfilaven. Llavors em va vindre al cor una mena de pressentiment. Més que pressentiment una amenaça o potser una promesa, ves a saber. El cas es que me'n vaig recordar d'aquella frase que deia la xiqueta de *Poltergeist* en arribar els seus temuts fantasmes: *Ya estan aquí*. I llavors vaig pensar també que, a este pas, en les festes de l'any que ve una altra cosa que acabarem traient-nos de la butxaca dels records serà una compresa.

La setmana següent Jordi Jordà tornava a marcar el dia 30 d'abril, de roig en el calendari. Eixe dia el seu fill Javier, Caito, debutava com a gloriario infantil. Una responsabilitat que va superar amb lluentor i que va servir per a demostrar la bona salut de la que gaudeix la cantera abencerratge. Després de l'èxit, son pare, pensant en aquella dita que diu *no hay dos sin tres*, va començar a estudiar seriosament la possibilitat d'eixir de capità en les festes de Benilloba. Perfecte. Tan perfecte com l'esmentada glòria infantil, a la que l'única cosa que li va faltar va ser un poc de música per a acompanyar al *glorieret*. Ja sabem que no hi ha pressupost, Rafa Andrés, però alguna cosa haurem de fer per amenitzar la desfílada, més que siga llogar per hores a Pinet y *sus muchachos*.

D'eixe dia guardem un altre record a la butxaca. El pergami d'agraïment que la filla va a lliurar a Santiago Guillem per posar al servei dels abencerrattes algunes de les seues nombroses propietats immobiliàries. Després d'això va arribar Maig i amb ell la concreció d'unes festes que a molts duren tot l'any. Tot i que abans vam haver de traure de la butxaca dels records els tiquets corresponents a les dos entraetes. Dos entraetes que van estar de categoria. Com de categoria van estar també els sopars que les van precedir. Tot un encert de la Junta haver canviat de rebosters. Mira per on, per una vegada, això del lliure mercat i la lliure competència ha jugat a favor nostre. Ja era hora.

El 4 de maig, dia de *San Florián*, de la butxaca vam treure un altre paper que tenia escrit la lletra del Himne de Festa. Una lletra curiosa i un pel surrealista si es mira amb atenció. Quin ocult significat amagarà allò de: *riu en l'esfera la primavera*. Es més: en el suposat cas que la primavera poguera riure, què es el que fa tancada dins d'una esfera?. Mentre alguns ens distrèiem amb eixes elucubracions i al Ideal altres abencerrattes berenaven a base de marisc, Javier de Juan – l'encarregat de dirigir l'himne – va començar a bracejar damunt la tarima com si fora el *maestro Ibarbia* dirigint el trio La, la, la. Si es manté la tendència el pròxim director haurà de ser Camilo Sesto acompanyat d'alguns de Los Botines, els del conjunt, no els banquers. El cas es que eixe desplegament d'èmfasi pop digne d'un d'aquells antics programes de *Gente Joven* va ser l'encarregat d'anunciar l'inici d'una festa que tot just acabava de començar.

Finalitzada esta demostració, a meitat camí entre l'art simfònic i l'aeròbic, vam tirar de butxaca i vam traure un sobre de bicarbonat. Necessari per passar la nit de l'olla amb alegria, i per donar-li a la botifarra la benvinguda que és menester. El sopar, com sempre, va estar amenitzat pels nostres amics els músics que van interpretar com ja es habitual, de fet tan habitual que ha acabat per convertir-se en amenaça, *Deu de veta*. Què els passa? Perquè toquen sempre la mateixa? Es que no se'n saben una altra? O es que han perdut la clau de l'armari on es guarden les partitures?. Puix que sàpiguen que si l'any que ve no la troben per mi se'n poden anar a tocar a l'hotel España.

Amb eixe agradable sabor musical se'n vam anar a dormir. I es vam despertar amb la apegalosa melodia encara colpejant-nos les neurones. Al seu ritme vam enfilat cap al Hostal Savoy. I pel camí – gràcies a la ressaca de la nit anterior i a *Deu de veta* que ens va deixar en un *vivo sin vivir en mi* - vam confondre a algun lllampant i verdós empleat de la neteja pública amb un company de filà. La laconica resposta del funcionari en qüestió – *¿pero què coño te pasa?* – davant les nostres efusives salutacions va acabar traient-nos de l'error i provocant que la resta del recorregut la férem amb la cua entre cames i sense alçar la vista, no fos cas que caiguérem de nou en una altra compromesa confusió. Una volta al Hostal traguérem de la butxaca el pergami i el ram de flors que la filà va a oferir a Xelo, la *madrina* , en agraïment als seus anys de dedicació. I després amb un tel d'emoció al que encara acompanyava una lleganya, se'n vam anar a vore la desfilada dels nostres companys dianers.

Vore es una manera amable de dir-ho. Perquè si es descuidem no veiem a ningú ja que quatre d'ells van faltar a tan assenyalada cita. Per a acabar-ho d'adobar els que sí van arribar ho van fer d'una manera, un tant especial. Uns d'ells portaven corretges, altres no. Uns portaven les sabates reglamentaries, altres encara no s'havien tret les pantofles. Uns portaven una túnica tan llarga que semblava que se'n anaren a ballar al Pasapoga, i altres tan curta que més que una túnica pareixia un picardies. Uns portaven les dos borses reglamentaries, la pròpia de moro y la pròpia sense més, i altres només la pròpia. Per sort els imaginaries van suplir les absències, i els membres de Junta van fer de taller de costura de la *señorita Pepis* i al final els nostres dianers, encapçalats per un lluent Quico Aznar, van poder aportar el seu granet d'arena a eixe matí tan especial del dia 5 de maig, dia de *San Niceto* , i lluir amb tota la categoria el disseny dels abencerrats pels carrers d'Alcoi.

Mentre ens preparàvem per a la diana del *Carbonato* . I alguns es preguntaven què passaria amb la conjunció de planetes que hi havia prevista per a eixa hora, algú amb força mala llet adonant-se de la presència d'abencerrats, barcelonistes, i recordant la sagnant derrota que li va infligir el València (4-1) només feia uns dies, va decidir que l'arrancà encapçalada per Pep Sempere al ritme de *Mi Barcelona* es fera amb un nou compàs anomenat 1/4 en comptes de l'habitual. Una gràcia que hauria d'acompanyar-nos al llarg de l'esplèndid esmorzar servit pels nous rebosters, on no va fer acte d'aparició la temuda presència del formatge blanquet. La qual cosa ens va fer gaudir del menjar i encarrar la resta del dia, i de les festes, amb alegria i força optimisme.

Els que no tenien tanta alegria ni tant d'optimisme van ser els cristians en general, i en particular els que van desfilar amb el seguici de l'alferes perquè després de tot un any de *contumaz sequía* van acabar més remullats que l'engonal d'Esther Williams. Ells i nosaltres, que per eixes hores iniciàvem la sempre èpica pujada al Mortirolo en les pitjors condicions climatològiques imaginables. Per sort, en arribar al local de Santiago Guillem i en veure la taula parada se'n van anar tots els mals. Mare de Deu quin *poderio* . Menjar de categoria, gots de vidre i, fins i tot, mantells a les taules. I per si no hi havia prou els cambrers venien i et preguntaven si necessitaves alguna cosa, i el més fort, si la demanaves, ells anaven i te la portaven. Increïble. Una impressió massa forta per als abencerrats acostumats a viure en un estat de quaresma permanent. Tant es així que alguns no paraven de pegar-se pessigolles per si de cas estaven somniant, mentre que uns altres eixien fins a les portes del tanatori per verificar *in situ* que no s'havien enganyat ni de local ni de filà.

Una volta que vam tornar en sí, vam poder *disfrutar del caldo i de la piloteta* . I alguns com Javier García, tant, que se la van menjar amb escuradents inclòs, i al dia següent van haver de pagar les conseqüències en forma de cagalera. El cas es que entre plat i plat, i got i got, vam gaudir d'un dinar que de segur marcarà un abans i un després en assumptes de gastronomia festera.

Un dinar que també va estar amenitzat per l'agradable conversa de Pep Botella que va realitzar un breu resum historiogràfic sobre el paper del Hotel España en la societat alcoiana dels anys quaranta, i per Paco Picó que va elaborar una acurada relació de festers que últimament han pegat un *acachó*.

Amb el secret desig de no trobar-nos mai a eixa llista vam eixir al carrer disposats a triomfar en l'entrada i aguantar tota l'aigua que fera falta. Decidits vam tirar ma de la soferta butxaca i vam treure l'impermeable, el *condonet fester* . Però no ens va fer cap falta perquè els núvols i la pluja havien deixat pas a un sol esplèndid, i el dia que de matí era d'hivern havia tornat a convertir-se en un dia de primavera. Animats pel canvi vam començar a formar encapçalats per Enrique Bardisa i per les notes de l'Entrà dels Moros i a gaudir anticipadament de la que, s'anunciava, com una magnífica entrada.

I de sobte tot va canviar. De cop i volta en veure's rodejats de públic, de cameres i enmig d'un territori que no deixava cap possibilitat per a la intimitat, deguérem de sentir-nos com els concursants de *El Gran Hermano*, i es veu que ens va vindre al cap l'eslògan del programa, *solo puede quedar uno*. I van començar les eliminacions propiciades per Miquel Ballvé, Rafa Moltó i Paco Payà. Uns que abans, uns altres que espereu i Paco que molt bé, molt bé. Al final entre uns i altres van acabar provocant l'anomenat efecte goma – molt propi del món del ciclisme – i ben prompte va quedar eliminada bona part dels components de la filà. De fet en el moment d'arribar a la plaça Espanya ja només quedàvem cinc concursants i la carrossa dels Marrakesch.

La veritat es que vam passar por. Imagineu-vos. La plaça plena de gent en silenci o murmurejant. La carrossa dels Marrakesch que ja girava pel cantó el Pinyó direcció Sant Llorenç. La nostra esquadra que no acabava d'arribar. Una dona alemanya, de més se setanta cinc anys, que volia fer-se una foto amb Eliseo perquè l'havia confós amb Pablo Abraira. I enmig d'eixe neguit només cinc abencerratges, el banderí i els seus quatre acompanyants disposats a afrontar la fase final de *El Gran Hermano*. Ja estàvem a punt de començar amb les nominacions, perquè *sólo podia quedar uno*, quan va arribar Vicent Corbí amb la solució: Estireu-vos, estireu-vos i aneu omplint la Plaça, va dir. Home, tampoc era això. Es ben cert que algú dels cinc – especialment Alfredo Botella el banderí – per sí sol podia tapar un tros considerable de bandeja pero tant com omplir-la tota. Això era molt demanar. Vam fer tot el que vam poder, a punt vam estar de desconjuntar-nos, de tant afany com van posar en l'estirament. Però no ho vam poder aconseguir. I la plaça va continuar tan buida com abans d'eixa voluntariosa operació de desplegament.

Al final la cosa es va solucionar, i entre uns que ens vam esperar un poc, altres que van córrer un prou i uns altres que van anar a comprar tabac a la plaça de Dins i ja no van tornar, vam aconseguir reagrupar-nos com un bon ramat i acabar l'entrada com l'havíem començada, tots junts i de bon rotllo.

El dia següent, 6 de maig, dia de San Evodio, San Mariano y San Heliodoro, vam celebrar el dia de Sant Jordi. I el vam començar – com es tradicional – amb la segona diana. Enguany com ens tocava baixar per Sant Nicolau vam haver de tornar a remenar en la butxaca per a treure la partitura de *El Desgavellat*. I al ritme d'este simpàtic kake-a-paso vam desfilar, després se'n vam anar a esmorzar i més tard a la processó del Trasllet. Per cert que a punt de començar la processó el banderí d'eixe acte – Juan Manuel Giner – se'n va anar tot decidit cap al Partidor perquè allí, s'imaginava ell, era el punt on començava la processó. Dic jo si no seria convenient que en el futur, juntament amb els tiquets i els estris necessaris per trobar el lloc de la dinà, adjuntaren – especialment per als nous – un plànol amb els itineraris de les desfilades, no sia cosa que se'ns perdi algun neòfit, i haguem de passar un disgust.

A mig dia, de la butxaca vam treure un tovalló per a participar en el dinar. Un dinar multitudinari i amb molt bon ambient. Un dinar en el que Gori Casasempere ens va oferir un dels nombrosos models i combinacions que va lluir al llarg dels tres dies de festa, més que Carolina de Mònaco. A saber túnica de músic i capa i casco d'Abencerratge. Això ens va fer plantejar-nos una qüestió: què passaria si nosaltres – emulant al mestre – en la processó de la vesprada en compte de desfilar amb llança, que es una arma violenta impròpia d'actes religiosos, ho ferem amb un clarinet o amb una petita arpa que a banda de ser molt més celestial i adient a la processó, crearia més germanor i complicitat entre els membres de la banda i nosaltres. Meditem-ho.

Acabada la processó vam treure de nou el tovalló per assistir al sopar i després per anar-nos al carrer on estava la festa. Estàvem tranquil·lament ballant i bevent quan, de sobte, a les tres de la matinada un moviment sísmic va trasbalsar els nostres cors. Tots vam fugir espaordits sense saber ben be on amagar-nos. Per fortuna la sorpresa i el neguit només van durar uns segons. Clar que per a sorpresa la nostra quan al dia següent vam assabentar-nos que el moviment sísmic no havia sigut tal, sinó que havia sigut producte d'una costellada que Paco Masià es va pegar contra les llambordes, quan adobat d'alcohol, va intentar rematar de xilena una pilota que li va llençar un benimerf. Al carrer de Sant Francesc un clot amb vocació de sima recorda el magne esdeveniment i ens recorda també a tots que: *si bebes no remates*.

I en un tres i no res vam arribar al 7 de maig, dia de Santa Flavia y Santa Domitila. Un dia agradablement típic. Amb trons, fum, pólvora. Disparada multitudinària. Espatlada del trabuc del cop. Picnic amb basquets pels carrers d'Alcoi, *borroka kalea* entre Abencerratges i Asturians. Esquadra circular en la plaça amb 328 components. Projecte de Rafa Ortiz – l'alcohol gasta males bromes – de fer una esquadra que li pegue la volta als ponts. Amb Santiago Úbeda y Alberto Pérez – emulant a José María Arzak i Ferran Pina – i picant-se a vore qui feia millor les paelles. El que he dit. La normalitat més absoluta.

I després de la treva de nou la batalla, i tot i que ens va passar pel cap fer el mateix que el Barcelona en les semifinals de la copa del Rei, vam tornar a disparar per acabar al final perdent, com sempre. Més tard Sant Jordi en el castell tirant sagetes de foc. Llavors vam remenar en la butxaca i van treure un dels últims papers que guardàvem com a record de les festes que ja ens deixaven. Un poema de Salvador Espriu que deia: Senyor San Jordi, patró / cavaller sense por/ guarda'ns sempre del crim / de la guerra civil / allibera'ns del drac / de l'odi entre germans / i salva la parla de la gent valenciana.

Amb estes paraules poètiques amb vocació de prec ens vam acomiadar de les festes. I amb estes paraules poètiques, faig mutis pel *foro*, i jo també m'acomiedo del meu quefer de cronista. Però no vull fer-ho sense agrair abans a Toni Sirvent la col·laboració desinteressada al llarg d'estos cinc anys, a Toni Donoso el seu patrocini regalant-nos els bolígrafs que han fet possible esta crònica, i a tots aquells que ens han passat paperets, anotacions i suggeriments per la seua amabilitat i interès. Tampoc voldria acomiadar-me sense demanar disculpes a tots aquells que s'hagin sentit ofesos per alguns dels comentaris apareguts a les cròniques. Accepteu les meues disculpes més sinceres. I sobretot no m'acomiaré sense donar-vos les gràcies a tots vosaltres, amics abencerratges, que heu suportat al llarg de cinc anys amb un paciència digna de Job, les feixugues impressions d'este que us parla. Gràcies a tots.

Pep Jordà